

Dağ Çiçekten Şikâyetçi Olur mu

– GürhanGürses · 17 Temmuz 2018

Temmuzun asfalt eriten sıcaklığı gece yarılarını da buluyordu. Bir de buna yârin uzaklığı ve soğukluğunu eklerseniz halimin pek de iyi olmadığını göreceksiniz. Uyku tutmuyor bahane olarak sıcaklığı söylüyorum ama özde ise yârden ayrı kalışım var.

Her dem taze yaram...

İyileşmek isteyen kim?

Oysa ben onu güneşim bilirdim.

Sıcaklığını nimet kabul ederdim.

Şimdi ne kadar da yakıcı geliyor bana ve ben ne kadar da yanıcı olmuşum.

Bir çıraya dönmüştüm.

Kâğıt parçasına...

O ise zippo marka bir çakmaktı.

Sevmekten anladığı yakmaktı.

Ne güzel şeyler yazardım ona.

Ne güzel şeyler hayal ederdim onunla.

Bir gün şöyle demiştim ona: “O gülümsemen var ya geceme yıldız gibi.” Yüzü düşmüştü o an, mahcup olmuştu. Toparlamaya çalışayım demiştim: “Bana gülümse... Sen bana gülümsersen ben o gülümseyişini alır sedef kakmalı bir kutuda kutsal bir hazineymiş gibi korurum.” Kıpırmızı olmuştu. Sanırsınız ki güneşin batışı onun yüzüne aksediyordu. Beyaz bir gül kırmızıya dönüyordu.

Şimdi düşünüyorum da güzeldi her şey.

Onun mahcubiyeti bile.

Asabiyeti...

- Sen beni kusursuz görüyorsun ama ben kusursuz değilim. demişti.

- Güneşin de gölgesi olur ama güneş yine güneştir. diye tkayıvermişim lafı ağzına. Çünkü ona kendisi bile laf söyleyemezdi, hiç tahammülüm yoktu.

Herhalde sıcaktan uyuyamıyorum ve kalemle kâğıdı kendime refik ediniyorum bu uykusuzlukta. Güneşe ateş eden Adanalılara hak veriyorum şimdi. Peki, yâre ne demeli o zaman? Biliyorum ne diyeceğimi.

- Kocaman bir dünyasın sen ve ben o kocaman dünyada minnacık bir noktayım. Ben ona böyle söyleyince o da bana dönüp:

- Dünya kim, minnak olan? demişti.

Onu şaşırtmayı çok seviyordum ve onun da benden hoşnut olduğunu, iltifatlarıma dikkat kesildiğini, sözlerimi beğendiğini adım gibi biliyor ve hissediyordum. Onunla gecenin karanlığına anlam yüklüyorduk. Yıldızlara, aşklara ve ayrılıklara... Hayalimizde hep şunu yapmak isterdik: “Bir çay koyacağız demlişe. Bir türkü dinleyeceğiz ve kayan yıldızlara bakıp dilek tutacağız.”

Durgundu ve onun durgunluğu beni üzüyordu. Onu bu halde koymazdım.

- Dinliyor musun beni? dedim. Güldü.

- Susuyorsun nasıl dinleyeyim ki? dedi.
- Bütün karanlıkların en karanlığını dinledim. 'Senin yüreğinden daha beyaz olanı yok.' dedi bana.
- Benim mi? dedi şaşkın şaşkın.
- Senin sesinden daha güzel bir melodi yok. Evet, kalpteki güzellik seste ayan olurmuş. Bu yüzden kalp sesin bu kadar güzel. Karanlık engin tecrübedir, sözüne itibar etmek lazım. Karanlık da senden aydınlık da. Ay dersin ben gece olduğumu bilirim. Güneş dersin gündüz olduğumu... Ama sende her şeyin güzel olduğunu anlarım. Çünkü kalbi kör olan anlayamaz karanlığın aydınlığını ve gündüzün karanlığını. Kendini özgür kıl! Geceye ay ol. Hükmet karanlığa! Senin ay' dınlığına ihtiyacı olan vardır. Senin karanlığın başkasının aydınlığıdır belki de. Korkma sakın! Senin yüreğin yıldız ormanıdır.
- Bu söylediklerini hafızama kazıyorum. Bir daha, bir daha dinlemek için. Sesinde garip bir huzur buluyorum.
- Gecenin karanlığına bir not düşüyorum: Sen varsan gece gündüzdür. Sen yoksan gündüz gecedir.
- Sana sarılmak istiyorum ya, hem de sımsıkı. Kızmazsın değil mi? Bir insan bu kadar mı iyi olur, bu kadar mı güzel düşünür?
- Sen ben dağında açan bir çiçeksin. Dağ çiçekten şikâyetçi olur mu? diye istifhamda bulundum ona.
- Seviyorum seni be adam! Öyle böyle değil. Hani sarılırsın ya kemiklerini kırarcasına, öpersin ruhunu alırcasına, dikersin gözlerini gözlerine canını okurcasına... Bunları söyleyeceğine ölsem inanmazdım ama söyledi. Mutluluktan olsa gerek ben de:
- Bir kuş olsaydım ve konsaydım yüreğinin en kılcak dalına. dedim. Gülümsedi. Tuttum gülümseyişini, sedef kakmalı bir kutuya dünyanın en kıymetli hazinesiymiş gibi koydum. Ve final sözümü söyledim:
- Özenle bakıyorum sana.
Kırpiğim dahi batmasın canına.
- Sana mest oluyorum. dedi bana. Mest oldum bu deyişine.
Özlüyorum şimdi onu. Yaşadıklarımıza bakıp ağlıyorum. Yazdıklarına bakıp şaşırıyorum
'Onu ne kadar çok sevmişim.' diye.